

ОСМАН
ЛЮБОВ

OSMAN: AŞK

© Beyazıt Akman

© Kalem Literary Agency

© Елен Кирчева, *превод от турски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2018

ISBN: 978-954-28-2511-1

О С М А Н

Любов

БЕЯЗЪТ АКМАН

I

Превод от турски
Елен Кирчева

 ciela

На моята Елиф Дилара

ВЪВЕДЕНИЕ

Клопката

1

Земята беше на небето. Небето беше на земята.
Светът беше с главата надолу; мътен и замъглен...

Кап... кап... кап...

През дупката на кафявия чувал се показва едно обърнато обратно светлокафяво око и огледа наоколо.

Докато младият мъж гледаше с едно око през мъничката дупка на нахлужения на главата му чувал, чуваше само това капене. Очите му ту се отваряха, ту се затваряха и светът ту просветляваше, ту потъмняваше.

После усети топлата течност, пълзяща от бузата към косата му.

Топлината на кръвта започваше от шията, стигаше до челюстта, оттам пролазваше към върха на ухото, събираше се в дъното на чувала и покапваше на земята.

На небето имаше зелена трева, а на земята – небесна синева...

Слънцето на земята беше скрито зад черни облаци, а по небето бяха израсли дървета. През дупката земята изглеждаше обърната, ограничена и мътна.

Кап...

Още една капка кръв падна на земята... После отново тъмнина...

Младият мъж се опита отново да отвори очи въпреки бученето в ушите и ужасяващото главоболие.

На небето видя дърво. Корените му сочеха нагоре, а клоните – надолу... Яворът, вероятно двувековен, беше далеч и стоеше на хоризонта обърнат обратно.

Младият мъж едва повдигна глава. Бедрата го боляха силно, завързаните на гърба му ръце висяха надолу и раменете му се опъваха до изкубване. Особено лявото бедро болеше като от-

рязано. С голямо усилие беше успял да повдигне глава и щеше да я удържи така най-много няколко секунди. Лутащият се между припадъка и будността поглед се отправи през дупката в чувала към краката му.

Потъмнялата от засъхнала кал и мръсотия бяла риза висеше на парцали, а черните му шалвари имаха дупки на коленете.

Разбра, че е увесен с главата надолу от клона на голямо дърво като жертвено агне. Също както касагите пробождаха мускула на лявото бедро на големия вол, за да го закачат с кука на пръта, и той беше провесен от дървото на остра и ръждива кука през лявото бедро. Кръвта от раната течеше от бедрото надолу по тялото му като река Сакария.

Яката му като мрамор гръд, стегнатият като стомана корем, приличните на железни пръти ръце... Всичко беше надупчено, като че го бяха гризали свирепи мишки. От мургавата кожа, по която въздишаха най-красивите девойки в селото, сега шуртеше кръв като от пробит мях... По черните му вежди беше засъхнала кал. И как беше изпаднал в това положение, след като и най-силният борец не успяваше да го надвие?

Кап...

Това вече не беше кръв, а сълза. Прощава се от светлокафявите очи на младежа сълза... Не от болка, а от гняв...

На три педи под главата на ранения, в пръснатата по земята трева, се беше образувало кърваво езерце. Вече и сълзите му капеха в това черно-червено езерце.

Всичко свърши! – помисли си младият човек. – *Всичко!*

А той беше мечтал как ще превърне княжеството на баща си в огромна държава. Стремежът му беше свободата на кайъните¹, действителната им свобода. Щеше да утвърди бащините си успехи и да стане най-силният, най-мощният и непобедим лидер във Витиния²!

---

¹ Племето кайъ според древните летописи са потомци на старо племе тесалийци, което след кървава битка е прогонено от Тесалия към земите край реките Сърдаря и Амударя в Средна Азия ок. XIV–XII в. пр.н.е. Кайъните са подвластни на селджукските турци, които още в края на X век нахлуват в Анатолия – Б.пр.

² Витиния (на гръцки: Βιθυνία, Bithynia) е древна област и царство в Северозападна Мала Азия. – Б.пр.

Рицарите щяха да коленичат пред него, а турските бейове³ да стоят мирно... С една дума щеше да събира десетки хиляди, с един удар на сабята да поваля десетки и да възцари справедливост. Щеше да властва над северозападните анадолиски земи.

И всичко било лъжа, всичко било сън...

Всичко свърши!

Къде беше сгрешил? Как бяха свършили дните на княжество-то, за което мечтаеше, без да са започнали? Как така не беше забелязал враговете под носа си? А китките му бяха железни, юмрукът стоманен и погледът огнен.

Пред очите му изплува спомен от детството.

– Внимавай, момченце – беше му казал намръщено шейхът. – Стой далеч от Рабия!

После в главата му отекна друго изречение. Този път на Дюндар бей⁴:

– Знай си мястото пред силните на деня! Ако искаш да запазиш главата на раменете си, не гони непостижими блянове!

Но повече нямаше смисъл да мисли.

Дали ще може отново да стреля с лъка? Дали ще успее да го запъне?

Отговорът на този въпрос го плашеше. *Да не може повече да запъне лъка! Да не успее отново да сложи стрелата!*

Кап!

Може би тази рана на крака му щеше да го убие. От колко ли часове или дни висеше надолу с главата?

Какво се беше случило? Кой му беше причинил това? Нищо не си спомняше.

Лицето му стана кървавочервено от нахлулата кръв. Вената, разполовяваща челото му, така ясно беше изпъкнала от гняв, че още малко да разкъса кожата и да изхвъркне. Бялото в очите му почервения.

Опита се да си спомни случилото се.

Пробождащ крака му нож... Удрящ по коляното му боздуган... Мъгляви фигури с неразличими лица... Мъже, стягащи китките му

---

³ Князе. – Б.пр.

⁴ Бей е синоним на княз, същевременно и уважително обръщение, господин. – Б.пр.

до скъсване... Арабски кон, влаещ го по земята... Дочути при влаченето смехове... Размазани контури, откъслечни крясъци, увиснали във въздуха фрази... „Няма да те убием! Ще те окачим за наизидание, та всички да разберат какво значи да се опълчиш срещу западните губернатори!“

Само това си спомняше.

Но защо не бяха го убили?

Преди да затвори очи, младият мъж видя във висините кръжащ точно над него орел. Голям, мощен скален орел. Отчаяно и мъчително се помъчи да задържи очите си отворени.

Феникс, помисли си... *Жар птицата*. Видение ли беше или действителност? Той жив ли беше или мъртъв?

– *Орелът никога не се опитомява* – беше казал баща му, Ертугрул Гази⁵. – *Никога не можеш да му отнемеш свободата!*

Осман започна да си припомня. Баща си Ертугрул Гази, единичката си любов Рабия, детството си... И Феникс...

Погледът му се плъзна, съзнанието му отново пропадна...

Един наблюдаващ го от доста време чакал се приближи да оближе кръвта, стекла се под главата му.

---

⁵ Титла на ветеран – победител във война. – Б.пр.

Осман бавно придърпа обсипания с бели цветове клон и вдъхна аромата дълбоко. Клонът сякаш живееше самостоятелен живот, защото се беше подвил надолу от дясната страна на дървото и си беше намерил място под слънчевите лъчи. И докато вдишваше мириса на току-що разцъфтелите снежнобели ябълкови цветчета, младият мъж усети как се успокоява. *Днес е подходящ ден за сражение*, помисли си. Цветът на белите цветове беше точно като този на отворения на гърдите му минтан⁶. Бойните аксесоари като нагръдник и наръкавник го притесняваха и гледаше да ги облича колкото е възможно по-рядко.

Утринната роса още не беше изсъхнала. Осман усещаше по клона влагата на земята под краката си. Няколко капки се стекоха по носа му от листата. Тази свежест, това възраждане му допадаха. Когато проникващите сред клоните слънчеви лъчи огрееха влажните листа, цветчетата заблестяваха и всяка капка се превръщаше в малко слънчице. Осман примижаваше срещу изгряващото слънце, листата тук-там засенчваха очите му и поне малко ги предпазваха от заслепяване. *Нека слънцето ослепява очите ми!*

Слънцето заседна в светлокафявите зеници на младия мъж. Под черните вежди, изпод наподобяващите лъкове мигли сега проблясваше по един изумруд. Младият човек се загледа в светлината, синевата и хоризонта. Откак се помнеше, от детските си години, беше усвоил навика да наблюдава изгрева. В него имаше някаква магия, която не можеше да се обясни и разкаже.

– Заблудили са се, господарю – рече плътен глас зад него.

Гласът изведе Осман от света на вълшебствата, където беше пропаднал, и сякаш отново го върна на земята. Познаваше този глас. Той принадлежеше на първия му човек, ординарец, другар и довереник. Обърна се и видя Ак Тимур. Юначният боец, навлязъл в трийсетата си година, имаше буйни руси коси с тук-там проблясващи сребърни нишки. Както винаги преди сражение ги беше прибрал на тила, но няколко кичура провисваха от челото по двете му страни. Беше свалил чалмата и държеше под мишница шлема, който щеше да нахлузи след малко. Сиво-жълтеникавата заешка

---

⁶ Мъжки елек без яка и ръкави. – Б.пр.

кожа на раменете му хармонираше с цвета на косата и правеше още по-величествен добре сложения воин. Меката му брада сякаш беше с цвета на наметката. От пояса му стърчеше бялата костена ръкохватка на ятагана.

– Заблудили са се, господарю – повтори, приближавайки се, Ак Тимур.

Винаги щом чуеше „господарю“, на Осман му ставаше неудобно. *Не съм господар. Все още не.* Колко пъти само беше казвал и на него, и на останалите да не се обръщат така към него. Но нито Ак Тимур, нито другите му другари го слушаха. Всъщност беше немислимо, докато адютантът му се обръща към него с „господарю“, другите да го наричат иначе. Хората, които никога не нарушаваха разпорежданията му и бяха готови да умрат за него, по никакъв начин не изпълняваха това му желание. За тях Осман много отдавна беше станал „господар“.

– Хубаво миришат – каза Осман.

– Все още не им е сезонът, господарю. Подлъгали са се по затоплящото се време. До няколко седмици цветовете ще изсъхнат. Към клоните не се качва влага. Това дърво няма да роди плодове тази година... Жалко.

Осман пусна клона и погледна Ак Тимур:

– Кажи тогава, че не се е стърпяло – поправи го. Забеляза пръстена с голям червен камък на безименния пръст на дясната му ръка. Слънчевите лъчи пращаха отблясъка му право в лицето на Осман. – Отново си сложил бащиното наследство – добави.

Ак Тимур завъртя пръстена. Усмихна се и отговори:

– Навик – той винаги слагаше пръстена преди битка, после грижливо го почистваше от кръвта и калта и го прибираще обратно в кесийката на гърдите си. Никога не го слагаше в мирно време. Видеха ли го на пръста му, разбираха, че тръгва на война или се връща от нея.

– Хората обикновено свалят и прибират скъпоценностите си преди сражение – отбеляза Осман. – А ти правиш точно обратното.

– Прав си, господарю. Но аз правя винаги обратното – усмихна се Ак Тимур. – Слагам го, когато имам най-голяма нужда. Напомня ми за баща ми. Все едно се появява зад дясното ми рамо и с

ятаган в ръка се сражава заедно с мен. И подвиква изпод буйните мустаци: „Хайде, Ак Тимур, юнако! Да те видим сега...!“ Не подвиква, а реве гръмогласно... – Очите на най-предания му воин се замъглиха. Извърна лице от Осман и се загледа в хоризонта. – С грамадното си тяло ме пази от враговете, със силните си ръце пресреща отправените към мен стрели и ги прекръшва.

Бащата на Ак Тимур бил убит преди години, в детството му, в нападнато от византийски рицари село. Тогава Ак Тимур бил на шестнайсет години. Оттогава носел бащиния пръстен. Отначало не го слагал, защото му бил голям, започнал да го носи в кесийка на гърдите си. После, преди първата си битка, подплатил халката с парче чул, за да се задържи на пръста и да му носи късмет. И когато в тази битка повалил дузина врагове, започнал да слага пръстена винаги преди сражение.

За Осман се беше превърнало в свещен ритуал в навечерието на битката да се отдалечи от всичко и от всички, настрани от бойното поле, което след малко щеше да заприлича на кърваво езеро, на тихо и усамотено място и след кратък разговор да премисли бойната стратегия.

– Пак ли ти надува главата с пръстена, вожде? – попита приближилият се на Сивчо конник.

Ездачът на коня с цвят на пепел беше Конур Алп⁷. Обикновено се обръщаше към Осман с „учителю“. Това беше вторият човек след Ак Тимур, който никога не се отделяше от него. Двата следваха Осман като сенки и винаги заставаха на крачка зад него. Ако не беше раната с форма на полумесец на лицето му от дясната страна на устата, до ухото, той щеше да бъде най-привлекателният младеж от племето каракачи⁸. Късата му кестенява коса на места имаше червеникав оттенък. Беше облечен в пластове кожи от глава до пети. Макар и да не го защитаваха от ударите на сабите и стрелите както бронята, дебелиите кожи все пак предпазваха.

Осман и Ак Тимур се разсмяха на подмятането му за пръстена.

– Явно в тази битка ще се нуждаем от много повече от пръстена – стана сериозен Конур Алп. С един скок слезе от коня. Привър-

---

⁷ Означава боец, воин и се прибавя към имената на всички воини. – Б.пр.

⁸ Огузко племе. – Б.пр.

за животното към същото дърво с Асил, коня на Осман, който блестеше като жарава.

– Извинявай, учителю, но не мога да спра да ти завиждам заради този красавец – вметна, сякаш забравил същността на разговора. Огледа широката задница на коня на Осман бей, лебедовата му шия и краката с бели ивици. Погали с ръка формата на комета върху челото му. – Този кон е белязан, учителю. Специален е!

– Няма ли новини от чичо ми? – попита Осман. Имаше предвид Дюндар бей. Единственият брат на Ертугрул бей, сред най-видните кайъни. Позицията му в тази битка беше много важна. Особено след като болестта повали Ертугрул Гази, Дюндар беше започнал да се изживява като водач на племето и да издава решения от негово име. Някои твърдяха, че казал: „Авантюризмът на Осман ще ни унищожи“, но Осман не им вярваше. Никога не би допуснал, че родният му чичо ще злослови зад гърба му, просто не му подходеше.

– Щял да изпроводи сто бойци – рече недоверчиво Конур Алп.

Това беше далеч под очакванията на Осман. Нямаше и половината от тристате конници на Дюндар бей.

Конур Алп продължи:

– Говорел още, че кайъните нямат нужда от млади авантюристи, а от разумни ръководители. Противопоставянето на могъща византийска губерния като Ангелокома⁹ не само щяло да изложи на опасност мира, но и да ни навлече гнева на Римската империя. Не бивало да се опълчваме срещу такъв авторитет. Казал да си доволен и на сто бойци само заради баща ти.

Осман стисна гневно юмруци. Кръвта нахлу в главата му. Не можа да се сдържи и удари с юмрук ствола на ябълката. Кората се пропука на парчета с големината на педя и се посипа в краката на Осман. Върволица мравки, проправящи си път към върха на дървото, се разбягаха стреснато на две страни изпод корите. Няколко бяха смачкани от силата на удара. За тази битка Осман се нуждаеше от тристате стрелци на чичо си. А и подкрепата на водач като Дюндар бей, уважаван и от другите племена, беше от жизненоважно значение за останалите бойци. Осман не беше сигурен, че без тяхна помощ ще може да се справи с хората на ангелокомския губернатор.

---

⁹ Сега Инегьол, югозападно от Бурса. – Б.пр.

– А брат ми Гюндюз? – попита.

– И той слуша Дюндар бей. Знаеш, че двамата се разбират много добре. Говорел, че е сънувал поражението ти.

Конур Алп погледна разтревожено Ак Тимур.

– И сто ще ни свършат работа, господарю – каза Ак Тимур.

– Ако сега се оттеглим, никой повече не ще може да обуздае ине-гьолския неверник.

– Едно не мога да разбера – намеси се Конур Алп. – Дюндар бей и Гюндюз не схващат ли това? Кому угодничат? Какъв им е проблемът? Защо се държат така?

– Защо ли, Конур Алп – отговори Ак Тимур, – защото Гюндюз не може да преглътне решителността и успехите на Осман бей. Бори се за княжеството.

Осман свъси вежди и го погледна. Ядосваше се, като злословеха срещу чичо му и брат му.

Конур Алп смени темата и попита как ще разположат хората си в долината Аяздили. Докато тримата обсъждаха бойния план, на хоризонта се появиха двама конници. Черните им коне препускаха като светкавици. Опашките и гривите им се развяваха, в блестящата къса козина се отразяваше червенината на слънцето.

– Мамиш, негоднико! – викна Айкут Алп на яздейния няколко метра след него конник.

– Победих те, стига си хленчил! – отговори му усмихнат Тургут.

– Прекоси реката напъряко! – възрази му Айкут Алп.

– Нали целта беше да стигнем дотук най-бързо? Защо да не пресека!

– Но маршрутът беше определен. Не биваше да го променяш. Мошеник!

Братята Тургут и Айкут Алп бяха конният авангард на Осман. Сред кайъните нямаше по-бързи конници от тях. Бързината беше родовата им черта. За язденето и стрелбата им се носеха легенди. Преди битка оглеждаха местността, проверяваха врага и пренасяха всякакви съобщения със скоростта на светлината. Бяха неразделни като пръстите на ръката.

Само че непрекъснато се караха и изобщо не се разбираха. И на вид не си приличаха. Тургут Алп беше мургав, а Айкут Алп – рус; очите на Тургут бяха кафяви, на Айкут Алп – сини; единият

беше здрав и мускулест, другият – фин и кльощав. Тургут имаше дълги, буйни коси, а Айкут Алп – къси и редки. Айкут Алп носеше козя брадичка, а Тургут редовно ползваше бръснача. Ако не бяха абсолютно еднаквите им носове, устни и вежди, както и най-странното – гласовете им, – никой нямаше да повярва, че са от едни родители. Ако човек не ги гледаше в лицата, като приказват, нямаше да разбере кой говори. Дори майка им, останала вдовица още докато били бебета, не могла да ги различава.

– Ако си мъж, да се състезаваме отново! – рече Айкут Алп. – Стиска ли ти да се надбягваме до връх Тигрова уста? Я да те видим!

– Стига си плямпа глупости, не им е времето! – скастри го брат му.

– Момчета! – викна Ак Тимур. Гръмотевичният му глас ги укроти.

– Колко са? – попита Осман братята.

– Към шестстотин конници – отговори Тургут Алп.

– Двеста от тях – тежко въоръжени рицари – добави Айкут Алп. – И към четиристотин стрелци.

Двойно повече, отколкото очакваше Осман.

– Черния рицар с тях ли е? – попита Конур Алп.

Тургут Алп кимна. Ставаше дума за най-добрия боец на губернатора на Ангелокома и командващ акритските части, Базил.

– Оня с двата меча ли? – попита Конур Алп. Искаше да се увери, че настъпващият е наистина Базил. Получилият прозвището си от черната си броня воин беше прочут с кръстосаните на гърба си два меча.

– Повярвай ми – укори го Тургут Алп, – че виждам достатъчно, колкото да не сбъркам Черния рицар.

– Губернатора го няма, пратил е кучето си – рече Ак Тимур.

Губернаторът на Ангелокома – Ая Никола¹⁰ – не беше се унижил да излезе лично срещу Осман. А Осман искаше него, а не Черния рицар. *Аз съм равен на Ая Никола. Нему трябва да дам да се разбере!*

---

¹⁰ Ая Никола – византийски феодал, владетел на крепостта Инегьол (Ангелокома). Вероятно измислено име, образувано от изопачаване на крепостното название. – Б.пр.

– И още нещо... – добави смутено Айкут Алп Алп. Сякаш па-
зеше за края същинската лоша новина.

– Не се лигави, казвай – каза Ак Тимур.

– Не е само кучето на ангелокомския губернатор, има и други.
Каланос и...

Каланос беше братът на губернатора на Караджа Хисар¹¹. Чу-
еше ли за битка с турците, веднага се появяваше.

– ...и кой още? – попита Конур Алп.

– Католици.

Ак Тимур и Конур Алп се спогледаха.

– Какво правят тук тия нещастници? – рече Конур Алп Алп.

– Ами надушили са плячка – отговори Ак Тимур. – А кой ги
води? – обърна се отново към братята.

– Не видях дотам – отговори Тургут. – Различих единствено
кръстоносното знаме с морски лъв. И медночервената броня на
водача.

– Аз исках да продължа малко по-нататък да разузная, ама
този не ме пусна – отново укори батко си Айкут Алп. – Нали ти
казах да видим, че ще ни питат кой е онзи! Ама не ме послуша!

Айкут Алп щеше да продължи разгорещено спора, но замъл-
ча, като видя, че Осман е замислен. После рече напористо:

– Да се бием и да им покажем кои сме, Осман бей!

– Никой не ти е искал мнението, бе! – скара му се Тургут. Той
беше година и половина по-голям от брат си, но това сякаш му
придаваше петнайсет години повече зрелост. Майка им го беше
възпитала като батко още от детството им и заплачеше ли Ай-
кут Алп, все укоряваше Тургут: „Млъкни, ти си по-голям, дръж
се като батко!“. Това беше го направило по-зрял от възрастта му.

– Не ми викай „бе“ – отговори Айкут Алп. Много се дразнеше
от това обръщение.

– Тогава си затваряй устата – скастри го Тургут.

Ак Тимур се намръщи и пак погледна братята. Айкут Алп
щеше да каже нещо, но си замълча. Не беше време за препирни.

А Осман мислеше за описаните от братята мъже. Всичко се
развиваше приблизително по предвижданията на Кьосе Михал.
Помисли си, че правилно му се е доверил.

---

¹¹ Провинция Балъкесир – Б.пр.

– Добре де, а има ли новини от гермияните¹²? – попита.

Тургут извади писмо от кожената чанта на рамото си и протегна ръка. Взе го Конур Алп. Върху завитото на руло писмо стоеше печатът, изобразяващ пламък, на гермияните. Те се хвалеха, че ще изпекат и превърнат в глина територията на това турско княжество с център Котиеум¹³. Конур Алп счупи печата и зачете написаното. Лицето му веднага се намръщи. Раната на бузата му почервения като току-що нанесена.

– Не можел да наруши споразумението с инеьолския губернатор. Бездруго достатъчно главоболия си имал с монголите. Все пак изпращал петдесет души, ама да не се разгласява – резюмира текста Конур Алп.

– Бъзльо! – спонтанно реагира Ак Тимур. – Истинската му цел е земята на кайъните. Като чакал дебне смъртта на Ертугрул бей. Няма ли го, веднага ще предяви претенции към териториите ни... Защо му е да се бие за Осман бей! Нали си пие и яде с губернаторите. Иска да властва, без да вади сабята.

– Ами тогава защо праща петдесет души? – попита Конур Алп.

– За да не тръгне Осман бей насреща му. Мръсен страхливец!

Осман беше чул и разбрал каквото му трябваше. Повече нямаше намерение да чака. Отиде до вързания към ябълковото дърво Асил и с един скок се намери върху дорестото животно, блеснало в червено под слънцето. Конят разтърси глава, сякаш очаквал господаря си. Петното с форма на комета върху челото му проблесна.

Бойците чакаха отговора на Осман и го наблюдаваха.

Осман изви поводите на запад и се обърна към другарите си. Като очакващ подпалване огън Асил беше доловил нетърпението на стопанина си. Едва се сдържаше на място.

– Да не протакаме повече – решително каза Осман. – Чака ни война, която трябва да спечелим!

Увереността му зарази останалите. С изключение на Ак Тимур изписаните по лицата на другите нерешителност и тревога

---

¹² Гермиян (Бейликът Гермиян) е анадолско емирство (бейлик), съществувало във времето преди формирането на Османската империя и управлявано от династията Гермияноглу. – Б.пр.

¹³ Сега Кютахия – Б.пр.

изчезнаха. Заради това обичаха Осман. За решителността му, несломимостта и непреклонността срещу врага...

Но Ак Тимур тревожно наблюдаваше черните облаци, прииждащи от северозапад.

В долината Аяздили, на три километра южно от Ермени Бели¹⁴, Осман застана начело на войните си. Преди две нощи те бяха опънали тук палатки и довършили приготвянията. Осман беше покрил гърдите си с плетена броня и нахлузил железни наръчници.

– Всички са в готовност, господарю – посрещна го Салтук Алп. – Разполагаме с двеста коня и саби и още толкова стрелци.

Салтук Алп беше майстор в оръжията, те го интересуваха повече от хората. Сам по себе си беше бойна машина с кръстосаните на гърба му две брадви. Голата глава му придаваше още по-ужасяващ вид. Освен нея цялото му тяло беше покрито с косми. Започващата от ушите брада покриваше изцяло мястото под очите, бузите и шията му. Мустаците му висяха като бръшлян от две страни. Ръцете, подаващи се от металните наръчници, също бяха покрити с косми.

Осман изгледа хората си. Всички му вярваха. Самса Чауш, привличащ вниманието с шапката си от мечка кожа, беше приготовил копията и чакаше с едно огромно от тях в ръка, двуострата сабя на Кая Алп блестеше, а байрактарят Хюсеин носеше гордо племенното знаме. Адютантите на Ертугрул Гази – Гази Рахман и Акча Коджа – също бяха сред хората на Осман. Още от детство те бяха винаги до него. Гази Рахман кимна на Осман.

На възвишение в югоизточното крило на разгънатия строй стоеше Дюндар бей върху белия си кон. Носеше маслинен кафтан, подплатен с кожи. До него беше по-големият брат на Осман, Гюндюз. Зад тях чакаха в готовност стотина конници. Осман ги поздрави отдалеч и продължи с хората си. Не желаше да спори с брат си пред тях. Спогледа се с Дюндар бей, но не разбра дали изражението му показва съгласие или не... От другата страна, на

---

¹⁴ Тясна ивица между Каспийско море и подножието на Кавказ, „Арменски кръст“. – Б.пр.

северозападния фронт, чакаха войните на гермиянския княз, което се разбираше от знамената им с пламък.

Когато Осман при приближаването до южния фронт на войската забеляза все още ненавършилият шестнайсет години син на леля си – Бай Ходжа¹⁵, – се изненада и ядоса. На гърба си носеше колчан и стрели. От пояса му се подаваше ръкохватката на сабя.

– Какво търсиш тук? – гневно попита Осман.

– Ще се бия – отговори момчето. По лицето му набождаха първите косъмчета. Не беше успял да унищожи акнето по челото си.

– Не може! – каза Осман. – Ще му дойде времето. Но не сега.

– Няма да ме изпъдиш – заинати се момчето. – Не мога да си седя като женчо вкъщи, докато кайъните се сражават.

Смелостта му се понрави на Осман, но не можеше да му разреши. Преди три дни майка му Алие беше дошла в дома на Ертугрул Гази и споделила с госпожа Туба, че ще прати детето като дервиш при шейх Едебали. Ако Ертугрул Гази помолел шейха, той нямало да му откаже. Госпожа Туба беше обещала да говори със старейшината при пръв удобен случай. Още от дете Алие му повтаряше „синът ми ще стане ходжа“ и така го бяха нарекли – „Бай Ходжа“. Беше го накарала да наизусти Корана още преди да научи четмо и писмо.

– Майка ти знае ли, че си тук? – попита Осман. Бащата на момчето беше починал преди години.

– Тя иска да ме направи богослов. Но аз няма да ида ходжа в манастира. Ще бъда воин! – възпротиви се момчето.

Младият турски бей не беше съгласен, но преди да възрази, дойде Ак Тимур и каза:

– Враговете се появиха, господарю.

Осман беше принуден да остави Бай Ходжа, но преди да тръгне, се обърна към Салтук Алп:

– Тоя го закарай зад скалите отзад и не позволявай да мръдне оттам по време на битката. Ако се наложи, го вържи за някое дърво.

– Не можете да направите това – започна Бай Ходжа, но Осман така го погледна, че думите заседнаха в гърлото му.

---

¹⁵ Господин Ходжа. – Б.пр.

– Хайде, момко, тръгвай с мен – каза Салтук Алп и хвана юздите на коня му.

Осман не можеше току-така да изпрати на смърт единствения син на госпожа Алие. Тя винаги му го поверяваше. А момчето все мечтаеше да бъде воин като него. Веднъж Осман не устоя на настояването му и започна да го обучава в бой със саби, но слабите ръце на момчето и тесните му рамене пречеха на ловкостта. Осман никога не изтъкна това, за да не пресече ентузиазма му, но и никога не беше си представял, че ще го види на бойното поле. След сражението първата му работа щеше да бъде да извика Бай Ходжа и да го убеди никога повече да не се впуска в това начинание.

В западния край на клисурата Аяздили се развиваше знамето на ангелокомския губернатор с бяла глиганска глава на виолетов фон. Под него броните на въоръжените до зъби двеста рицари отразяваха слънчевите лъчи и заслепяваха турците. Това бяха личните акритски¹⁶ части на губернатора. Православни византийски воители, заклели се да избият турците.

Вляво от емблемата с глигана се веяха знамена с червени кръстове на бял фон. И те бяха около двеста. Ангелокомският губернатор беше сформирал собствена войска от купувачите се с пари най-добри воители, останалите в Анатолия кръстоносци. Отдясно имаше още един флаг с лисича глава. Точно както докладваха братята, тук бяха и братът на губернатора на Караджа Хисар¹⁷ Теодор Ласкарис¹⁸ – Каланос – и бойците му. Това беше далеч посмесен и мощен съюз, отколкото Осман си представяше.

– Първи ще нападнат византийските акрити – каза Осман на Ак Тимур.

– Но и католическите рицари май няма да чакат – отговори му адютантът.

– Те ще кацнат наготово – рече Осман. – Не са достатъчно, за да ни атакуват. Не биха рискували да се втурнат сами. Аз и Ак Тимур ще посрещнем първия удар със сто човека.

---

¹⁶ Погранични части на Източната Римска империя. – Б.пр.

¹⁷ Провинция Денизли на Егейско море. – Б.пр.

¹⁸ Теодор I Ласкарис впоследствие става император на Никея (1204–1221). – Б.пр.

– А вие – обърна се към братята Айкут Алп и Тургут, – още щом рицарите заемат позиции, ще започнете да ги обстрелвате с хората си.

Братята кимнаха.

– След акритите Каланос и Базил ще настъпят от десния фланг, а католиците – от левия – продължи Осман. – Тия паразити не могат да измислят нищо друго. И след като ние посрещнем първата атака, Гази Рахман ще поеме десния фронт с гермиянските части, а Акча Коджа с бойците на чичо ми – левия...

– Не зная, господарю – колебаеше се Конур Алп. – Съмнявам се в хората на Дюндар ага...

– Нямаме друг изход, принудени сме да им се доверим – отговори Осман. Въпреки всички противоречия той не допускаше, че чичо му и брат му ще го оставят сам на бойното поле. Чичо му го беше гледал като баща и затова го смяташе за половин баща.

Обърна се към останалите и продължи:

– Рицарите са дошли за лесна победа. Но щом разберат, че не сме залък за тяхната уста, войските им ще се разбягат. Байрактарю Хюсеин, не се отделяй от мен. Аз ще ти дам знак, ти ще предадеш на останалите.

Върху небесносиния флаг в дясната ръка на Хюсеин беше изрисувана тамгата на кайъ¹⁹ – лък и две стрели под формата на ГYI. Според някои емблемата представляваше разперил криле орел. Единствено безспорно беше, че символизира свободата и господството.

Всички се съгласиха с Осман и заеха местата си. Ак Тимур въртеше пръстена си, Тургут предупреждаваше брат си: „Не се отделяй от мен, да не ти резна главата!“, а Конур Алп, както винаги преди сражение, шепнеше запаметените сури от Корана. Байрактарят Хюсеин стискаше здраво дръжката на знамето сякаш не беше дървена пръчка, а мечът му.

От небето се дочу страшен тътен. Осман вдигна глава и видя черни облаци. Покапаха го дъждовни капки колкото лешник.

---

¹⁹ Според официалната историческа версия за произхода на т.нар. османци, или още османски турци, те били огузи от племето кайъ, което някога живеело в Централна Азия, по-точно в областта на Балх. – Б.пр.

Не след дълго, точно както предположи Осман, акритите атакуваха първи. Конниците заедно с Осман и Ак Тимур им преградиха пътя като жива стена. Дългите три метра копия на рицарите раздробиха ребрата на много от тюрките и ги проснаха на земята с откъснати устни и носове.

Но след като се отърсиха от първоначалния шок, предвожданияте от Осман войници нападناха рицарите със саби.

– Помози Бог! – викна Осман и се втурна сред акритските рицари като лъв, разпръскващ стадо чакали.

При всяко проблясване на сабята му като Полярната звезда на небето падаше отрязаната китка, ръка или глава на някой рицар. Осман уцели празнината между шлема и нагръдника на един рицар и му преряза гърлото, на следващия – хваналата меча ръка; отби насочения право насреща му удар на трети и с въртеливо движение го просна в локва кръв на земята.

При всяко размахване на ятагана от Ак Тимур върху ръката му проблясваше червеният пръстен, който сякаш отброяваше посечените. С боздугана си Конур Алп сечеше рицарските брони като тенекия, правеше ги на парчета и ги разпръскваше. Попаднал в лицето на един акритски рицар, боздуганът хлътна в него и разполови гръдния кош на друг.

По знак на Осман Хюсеин размахна знамето към братята. Викайки „Бог с нас!“, братята Тургут и Айкут Алп и следващите ги сто и петдесет стрелци изсипаха дъжд от стрели. Идващите от задните редици за подкрепление рицари бяха засипани с тях. Обикновената стрела не би се справила с бронираните бойци, но станеше ли дума за извитите турски лъкове, нещата се променяха. Тези лъкове, с които можеше да се стреля седем пъти по-бързо и по-силно, бяха произведени от майстор в занаята и спокойно пробиваха рицарските брони.

Стрелите на братята Тургут и Айкут Алп не се шегуваха. Те се забиха в дясното око на един рицар през забралото, на друг достигнаха кожата през процеп между нагръдника и нарамника и направиха безполезна ръката, държаща меч. Стрелите от лъка на Тургут Алп пробиха броните на цяла дузина ромейски рицари и се забиха в сърцата, дробовете и червата им.

Самса Чауш си пробиваше път към бойното поле и мятеше копия по ключовите бойци. Лявата му ръка беше толкова силна, че копията изскачаха като от катапулт и се забиваха като комари в бронираните рицари. Готвачът Илбога въртеше сатъра сякаш къпцаше месо и се сражаваше яростно независимо от шкембето и телосложението си.

И тъкмо ромейците да се разпръснат, когато от десния фланг атакуваха Каланос и Базил. А от левия изскочи Роже дьо Флор²⁰. С медно червеникавата си броня приличаше на огнено кълбо. Това беше католическият рицар с емблемата на морски лъв, за когото говореха братята.

Осман Бей сигнализира на байрактаря, а той – на Конур Алп. Беше дошъл моментът да ввлекат подкрепленията в бойното поле.

Но тогава стана, каквото стана – нещо, което Осман и сто години да беше мислил, нямаше да предвиди. Собственият му чичо Дюндар с белия си кон обърна гръб на бойното поле. Същото направиха и стоте му подчинени бойци. Верният му сподвижник, братът на Осман – Гюндюз – ги последва.

Гермийанските части, които трябваше да последват от другия фланг Гази Рахман и Акча Коджа, също извиха конете назад. Сякаш чакали знак от Дюндар ага, започнаха да се отдалечават от полесражението.

Осман се смръзна. Остана безмълвен и сам на бойното поле.

В центъра на долината Аяздили, обкръжен от врагове, го изоставяха най-близките му. Съвзе се и погледна към неприятелските редици, за да види хилещото се лице на Каланос. Знаел е – помисли си. – *Кучето му недно е знаело, че това ще се случи!* Беше предварително съгласувано и Осман беше в капан.

Въпреки че бойците им се оттегляха, Гази Рахман и Акча Коджа се втурнаха на помощ на Осман с хората си. Но изходът на битката беше вече предопределен. Тюрките бяха обкръжени. Базил и Каланос сечаха наред. Мечът на Каланос търколи като зелка на земята главата на един тюрк, отрязва ухото на един боец от племето каракачи и извади червата на друг. Кръстоносците под

---

²⁰ Рицар тамплиер и авантюрист, впоследствие и пират. – Б.пр.

командването на Роже дьо Флѐр напиреха от левия фланг и с мечовете си с дълги дръжки посичаха врага като снопи.

От коня Базил завъртя три пъти над главата си вързания на триметрова верига боздуган и го хвърли. Шиповете му се забодоха точно в челото на сражаващ се тюрк, като единият попадна в окото му. Рицарят бързо издърпа веригата, размаха боздугана като пумпал на две страни за ускоряване и отново го хвърли. Сега уцели тила на един тюрк. Рицарят отново издърпа боздугана от раздробения череп и го прибра заедно с част от кожа. Огледа се, забеляза наблизно юначно сражаващ се младеж и заби шпори в хълбоците на коня.

Един от хората му заби тризъбното си копие в корема на противника си и завъртя. Когато го извади, от роговете му висяха червата на противника. Преди да се строполи, жертвата с ужас гледаше изсипващите се в ръцете ѝ вътрешности.

Бойното поле заприлича на кланица. Там се смесваха кал, кръв, човешка кожа и вътрешности. С ожесточаването на битката сякаш се засилваше и дъждът, примесваше се с кръвта по лицата и създаваше впечатление за кървав дъжд.

Салтук Алп беше натръшкар с бравите дузина рицари около себе си, още толкова акритски воители беше свалил от конете Самса Чауш с копията си. Ак Тимур и Конур Алп ограждаха Осман от две страни като сенки. Но врагът беше многоброен и кръгът около турците все повече се стесняваше.

Няколко редици по-нататък Осман забеляза Бай Ходжа на коня си. Трима кръстоносци препускаха срещу момчето. То се беше откопчило от Салтук Алп и включило в битката. Осман извади лъка „Милост“ и бързо го запъна, забивайки последователно няколко стрели от колчана. Едната се заби в гръкляна на първия рицар, втората – в гърдите на втория, а третата – точно в бузата на третия. И тримата се строполиха безжизнени. За една минута Осман изстреля десетки стрели, които улучиха целите си и ги простряха обезвредени или безжизнени.

Но понеже Осман се беше съсредоточил изцяло върху тримата кръстоносци, беше забравил защитата си и един удар на боздуган го отпрати от Асил²¹ по глава на земята.

---

²¹ Уникален, титуляр. – Б.пр.

Изправи се сред калта и се опита да види племенника си.

– Бай Ходжа! – изкрещя.

Но беше късно. Черния рицар, боец номер едно на губернатора на Ангелокома, беше оставил боздугана и с двата си меча отрязва главата на момъка.

– Бате Осман! – бяха последните думи, отронили се от устата му.

Сякаш нищо повече нямаше значение за Осман.

– Бягайте! – извика безпомощно към останалите. – Оттегляйте се! Спасявайте се!

Византийските и католическите рицари все повече затягаха обръча около Осман и го изолираха.

– Не забравяйте! Искам го жив! – крещеше Черния рицар.

Две стрели улучиха Осман в дясното рамо. Едната беше преминала през разпраната в боя плетена ризница и разкъсала мускулите на лявата му гръд, другата се беше забила на два пръста над сърцето. Дясната му ръка и гърдите бяха нарязани от мечовете.

Осман се изправи и тресна по главата единия от връхлиташите насреща му дузина рицари, в другия заби лакът, а в третия – юмрук. Намушка двама с грабнато от земята копие. Беше като диво животно, обградено от ловци. Но забитите в ръцете, бедрата и корема му стрели го изтощиха и той рухна в калта.

Бялата му риза беше почервенияла от кръв и от гърдите му изпадна сгънат лист. Осман се протегна да вдигне потъналата в кръв и кал бележка, когато брониран юмрук разцепи веждата му, а ритник в лицето избива два зъба.

За Осман времето спря.

Животът в долината Аяздили беше замрял.

Осман видя как Ак Тимур пада от коня, как стрела се забива в стомаха на Конур Алп и лицата на братята се обливат в кръв. Копията на Самса Чауш бяха свършили, Кая Алп отдавна беше загубил ятагана си. Салтук Алп вече нямаше брадва. Върху знамето на кайъ в ръката на Хюсеин вече тъпчеха коне.

– Учителюююю! – викаше Конур Алп.

Край – помисли си Осман. – *Всичко свърши.* – И погледна към закритото от черни облаци слънце.

Базил дойде до падналия Осман и го удари силно в лицето с бронираната си ръкавица. Когато младият мъж се похлупи по

лице, друг рицар го зарита в корема. А Осман се опитваше да достигне листа на няколко педи от него. Влачейки се в калта, се мъчеше да се добере до него. Съпровождан от ритници, успя да го вземе, дръпна го към себе си и го пхна на гърдите си. От устните му се отрони „Рабия“.

Животът му гаснеше.

От удара с дръжка на меч по темето пред очите му притъмня и той зарови глава в калта. Беше обкръжен от над сто рицари и никой от хората му не можеше да го приближи. Сякаш рицарите се състезаваха кой да му стовари юмрук и да го ритне по-силно.

За Осман княжеството приключваше, преди да е основано. Той и хората му бяха като подмамено от слънцето ябълково дръвче.